

РЕШЕНИЕ

№ 27709

гр. София, 19.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **8209** по описа за **2024** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Образувано е по касационна жалба на И. Н. Г., ЕГН [ЕГН], чрез адв. П. К., срещу Решение № 3284 от 12.07.2024 г., постановено по НАХД № 4518/2021г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 19 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 23-4332-024516 от 13.10.2023 г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция” (ОПП) към СДВР, с което на касатора на основание чл.174, ал.1, т.1 от ЗДвП са наложени две административни наказания “глоба” в размер на 500 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП.

В касационната жалба се поддържа, че обжалваното решение е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Касаторът счита, че не е следвало да бъде осъждан да заплати юрисконсултско възнаграждение, тъй като юрисконсулт не е участвал в открито съдебно заседание (о.с.з.), а разноски са поискани едва с писмените бележки. Твърди, че обжалваното решение е немотивирано и с бланкетно съдържание, при необсъждане на фактическата обстановка, присъствалите свидетели и компетентността на служителите. Поддържат се допуснати при издаване на НП съществени процесуални нарушения – липса на

реквизити, непълно и неясно описание на нарушението и на фактичката обстановка, при която е извършено, непосочване на доказателства. Визира се допуснатата в АУАН и НП техническа грешка, която недопустимо била санирана от въззивния съд. Същата съществено нарушавала правото на защита на лицето, тъй като водела до неяснота къде точно е извършено нарушението – на [улица]или на [улица]. Касаторът счита за неправилно, че никъде в обжалваното пред СРС наказателно постановление не са обсъдени възраженията му срещу компетентността на служителите, извършили проверката. Посочва, че районният съд неправилно не е коментирал възражението му, че административнонаказващият орган (АНО) не е посочил за призоваване всички лица, присъствали по време на проверката, конкретно Г. Х. Г.. Излагат се съображения за приложение на чл.28 от ЗАНН.

Ответникът началник група в отдел „Пътна полиция” към СДВР оспорва касационната жалба в писмени бележки от 15.11.2024 г.

Представителят на СГП счита жалбата за основателна.

Административен Съд С. – град, XVIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира следното:

От фактическа страна районният съд е приел, че на 26.09.2023 г., около 08:24 ч., И. Н. Г. управлявал лек автомобил марка „С. Й.“, модел „К.“, с рег. [рег.номер на МПС] , като се движел в [населено място], по [улица], в посока от [улица]към [улица]. До блок номер 55 водачът бил спрял за рутинна проверка от свидетелите Д. А. и Ж. Ж. – полицейски служители на 08 РУ-СДВР. Водачът Г. бил изпробван за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер“ 7510, с фабричен номер А.-0148, който отчел 0.71 промила алкохол в издишания от водача въздух. На Г. бил издаден талон за медицинско изследване на кръв, след което жалбоподателят се възползвал от това свое право и посетил УМБАЛ „Света А.“, където дал проби от кръв за химичен анализ. Резултатът от кръвната проба бил 0.57 промила на хиляда. Срещу Г. бил съставен АУАН Серия GA № 942168 от 26.09.2023 г., като описаното в акта нарушение било квалифицирано по чл.5, ал.3, т.1, пред.1 от ЗДвП.

Административнонаказващият орган приел изложената в акта фактическа обстановка за категорично установена и въз основа на него издал обжалваното Наказателно постановление № 23-4332-024516 от 13.10.2023 г., с което за нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от Закона за движението по пътищата, на Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца, на основание чл.174, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Като е кредитирал показанията на свидетелите Д. А. и Ж. Ж., както и приложените по делото писмени доказателства, районният съд е приел от материалноправна страна, че АУАН е съставен от компетентен орган. Нарушението е ясно и точно описано, като са посочени датата, мястото, начинът на извършването му и нарушената законова разпоредба. Актът е подписан от един свидетел на установяване на нарушението и е бил връчен на нарушителя. НП е издадено от компетентен за това орган, като в съдържанието му нарушението отново е описано подробно по дата, място и начин на извършване, отразена е нарушената законова разпоредба, както и основанието, на което се налага санкцията. Въз основа на изложеното СРС е приел, че не са допуснати нарушения на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, както и на сроковете по чл.34 ЗАНН.

Като неоснователно е преценено възражението на наказаното лице за липса на яснота

по отношение на мястото на извършване на нарушението. СРС е приел, че в АУАН и в НП изолирано от фактите е посочена [улица], но след това при описание на фактическите обстоятелства ясно е посочено, че жалбоподателят е управлявал автомобила в [населено място], по [улица], с посока от [улица]към [улица], като до блок номер 55 бил спрян за проверка, поради което намерил посочването на [улица]за техническа грешка, която не е довела до ограничаване правото на защита на жалбоподателя и възможността му по ясен и недвусмислен начин да разбере, къде се твърди да е извършил нарушението.

В заключение, решаващият съд е приел, че нарушението е правилно, пълно, точно описано и квалифицирано, а впоследствие и коректно подведено под съответната му санкционна норма по чл.174, ал.1, т.1 от ЗДвП, а от събраните по делото доказателства категорично се установява, че на процесната дата и след като е управлявал МПС, водачът И. Г. е бил изпробван за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер“ 7510, което е отчело 0.71 промила алкохол в издишания въздух, след което Г. е дал и кръвна проба за изследване, която е установила концентрация в кръвта от 0.57 промила на хиляда, в резултат на което вмененото нарушение е доказано. Изложени са изрични мотиви за липса на основание за приложение на чл.28 от ЗАНН.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Противно на твърденията в касационната жалба, районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства и е установил фактическата обстановка по случая. Доказателствената съвкупност не е обсъдена едностранчиво, тъй като са разпитани актосъставителят Д. А. А. и свидетел на установяване на нарушението Ж. Я. Ж., чиито показания правилно са преценени като обективни, логични и съответстващи на другите доказателства по делото. Неоснователно е възражението на касатора, че поради недопускане като свидетел на другия отбелязан в АУАН служител Г. Х. Г., е довело да неизясняване на спора от фактическа страна. Районният съд е обсъдил детайлно събраните писмени доказателства. Съдържанието на обжалвания съдебен акт не може да бъде определено като немотивирано или бланкетно, както неправилно твърди касаторът.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и показанията на актосъставителя Ж. Я. Ж. и на свидетел на установяване на нарушението Д. А. А., в качеството им на полицейски служители на 08 РУ – СДВР. Имената на същите фигурират в Заповед № 513з-4535 от 31.05.2022 г. на директора на СДВР за определяне на служители от 08 РУ – СДВР, които да осъществяват контролна дейност по ЗДвП, да издават фишове за налагане на глоби и да съставят АУАН, успешно положили изпит по ЗДвП и по Кодекса за застраховането. Разпитани като свидетели пред СРС полицейските органи установяват, че са изкарали курсове за работа с дрегер и не са поискали съдействие от отдел „Пътна полиция“ към СДВР, тъй като разполагат с правомощия да изготвят документи и да изпробват водача с дрегер, което се установява и от писмените

доказателства по делото. По изложените съображения са неоснователни доводите на касатора за недоказана компетентност на служителите, които са извършили проверката.

Съответни на доказателствената съвкупност по делото са изводите на районния съд за доказаност на вмененото нарушение по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП, който урежда императивна забрана за водача на ППС да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози. В конкретния случай, установеният с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с номер А. 0148 положителен резултат от 0.71 промила на хиляда в издишания въздух, е потвърден с протокол за химическо изследване № 605 от 26.09.2023 г. на УМБАЛ „Св. А.“, според който в кръвната проба, иззета от И. Н. Г., е установен етилов алкохол от 0.57 промила. Протоколът за химическо изследване съдържа отбелязване, че състоянието на пробите отговаря на изискванията на Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Приложеният на хартия резултат от проверката с Алкотест Дрегер 7510 с номер А. 0148 съдържа отбелязване, че апаратът е калибриран на 09.08.2023 г. При калибрирането се доказват метрологичните характеристики на уреда при точно определени условия, които се декларират в документа издаден от лабораторията, която го е калибрала (свидетелство за калибриране). В резултат на това измерване, се получава калибрационен коефициент или калибрационен фактор, чрез който умножавайки по показанията на уреда, се получава действителната стойност от измерването. Изготвя се протокол и се залепва стикер върху уреда, който доказва, че е проверен. Данните по делото, че техническото средство е било калибрирано, както и обективният факт, че резултатите от неговата проверка са потвърдени от химичното изследване на кръвни проби, еднозначно сочат на доказаност на нарушението по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП, установено посредством технически изправен уред и легално химическо изследване по смисъла на Наредба № 1 от 19 юли 2017 г.

Както правилно е отбелязал решаващият съд, на място, изолирано от фактическите обстоятелства по конкретното нарушение, в АУАН и в НП се съдържа отбелязване „на [улица], което в никакъв случай не е ограничило правото на защита на жалбоподателя и възможността му по ясен и недвусмислен начин да възприеме мястото на извършване на нарушението. И в двата документа нарушението е описано ясно, детайлно и безпротиворечиво, непосредствено след израза: „при следните обстоятелства“, което е недвусмислено указание, че именно в тази част е описано вмененото нарушение – в [населено място], по [улица], в посока от [улица] към [улица], до блок номер 55. Визираното описание напълно съответства на изискванията по чл.42, ал.1, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, както правилно е приел районния съд, без допуснатата техническа грешка да е ограничила правото на защита на уличеното лице. Не съответстват на съдържанието на АУАН и НП твърденията на касатора за липса на реквизити, непълно и неясно описание на нарушението и на фактическата обстановка и непосочване на доказателства. Напротив, в документите са посочени резултатите от изследването с техническо средство и от химическото изследване.

Противно на твърденията в касационната жалба, словесното описание на нарушението в АУАН и НП е точно, ясно и недвусмислено, като напълно съответства на състава на административното нарушение, за което е ангажирана отговорността на водача на МПС. Безспорно се установява извършването на посоченото в АУАН и НП

нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП вмениява забрана на водача на ППС да управлява ППС под въздействието на алкохол, наркотици и други упойващи вещества. В случая касаторът е управлявал МПС след употреба на алкохол, с концентрация на алкохол в кръвта си в размер на 0.57 промила, установено чрез химическо изследване. Това нарушение е подведено правилно към съответната санкционна норма на чл. 174, ал.1, т.1 от ЗДвП, според който водач, който управлява ППС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда до 0,8 на хиляда включително се наказва с лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца и с глоба от 500 лв., които административни наказания, наложени с процесното НП, са в законоустановен размер.

Съобразени на закона са изводите на решаващия съд за липса на нарушение на чл.52, ал.4 ЗАНН, според който преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява акта с оглед на неговата законосъобразност и обосновааност и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства. Въз основа на АУАН, който поставя началото на административнонаказателното производство, АНО има две възможности за неговото приключване (към момента на издаване на процесното НП) – да прекрати преписката с мотивирана резолюция по чл.54 ЗАНН или да издаде НП. Константната е съдебната практика, че приключването на производството с издаване на НП при наличие на подадено писмено възражение по реда на чл.44, ал.1 ЗАНН обективира несъгласието на административнонаказващият орган с доводите на нарушителя, респ. липсата на обсъждане на възражението на лицето не влече незаконосъобразност на НП.

Неоснователна е претенцията на касатора за маловажност на деянието по смисъла на чл.28, ал.1 ЗАНН, вр. пар.1, ал.1, т.4 от ДР на ЗАНН. В случая се касае за „типично нарушение“, т.е. което не разкрива отлика от другите, обикновени, случаи на нарушения от този вид. Процесното нарушение е формално и от обективна страна не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други идентични нарушения от същия вид, нито обществената му опасност е явно незначителна, нито са налице многобройни и смекчаващи обстоятелства при извършването му. Напротив, употребата на алкохол при управление на МПС винаги се приема негативно, независимо от липсата на вредни последици, предвид особената обществена опасност на деянието по отношение на живота и здравето на другите членове на обществото, както правилно е отбелязъл в решението си и районният съдия.

Съгласно т.11 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС претенцията за разноси по чл. 80 ГПК може да бъде заявена валидно най-късно в съдебното заседание, в което е приключило разглеждането на делото пред съответната инстанция. В случая, писмените бележки на въззиваемата страна пред СРС са постъпили преди съдебното заседание, в което е приключило съдебното следствие, докладвани са в протокола на същото, вкл. с претенцията за юрисконсултско възнаграждение, в присъствието на процесуалния защитник на жалбоподателя. Наличието на писмена защита е достатъчно за присъждането на разноси, без да съществува нормативно изискване за присъствието на юрисконсулт в о.с.з. Тезата на касатора за невъзможност да вземе становище и да направи възражения е неоснователна.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде

оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН, вр. чл.27а от Наредбата за заплащането на правната помощ касаторът следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., своевременно заявено в писмена защита на юрк. В. П. от 15.11.2024 г.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XVIII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 3284 от 12.07.2024 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 6030/2024г. на Софийски Районен Съд, Наказателно отделение, 99-ти състав.

ОСЪЖДА И. Н. Г., ЕГН [ЕГН], ОТ ГР. С.,[жк], [жилищен адрес] ет-4, ап.47, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН, вр. чл.27а от Наредбата за заплащането на правната помощ юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.